

Господарь, слуга и магаре

(народна приказка)

Вървѣло едно момченце и носѣло една любеница. Горещо било, слънцето припичало, момчето ожаднѣло.

— Чакай, защо да жадувамъ! — рекло си то и седнало подъ една върбова сѣнка. Разрѣзало любеницата и залапало сладко-сладко. Любеницата била голѣма и като кръвь червена.

— Да изямъ само срѣдината, — рекло момчето, — като замине оттукъ нѣкой и види, — ще рече: „Господарь е ялъ тая любеница“.

Изяло срѣдината на любеницата и тръгнало изъ пѣтя си. Вървѣло, вървѣло, па се повърнало.

— Отавихъ много по коритѣ, — рекло то, — чакай да ги огризя хубавичко, а който замине и види, ще рече: „Господарьтъ е ималъ и слуга, та изгризалъ коритѣ“.

Седнало и ги огризало.

Тръгнало пакъ. Вървѣло, вървѣло и пакъ се повърнало.

— Чакай да изямъ и коричкитѣ; който замине и види само сѣмкитѣ ще каже: „Господарьтъ е ималъ и магаре, та изяло и коритѣ“.

Седнало и изяло и коритѣ до коричка...

А. С.